

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 2750 van 18 oktober 2007
in de zaak X / IVde kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Iraakse nationaliteit, op 16 augustus 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 september 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CAMERLYNCK en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Volgens uw verklaringen bezit u de Irakese nationaliteit, bent u van Arabische origine en bent u afkomstig uit Bagdad. In 1983 werd u lid van de Baathpartij. De hoogste graad die u behaalde was die van Nasir Mutaqaddem. Na drie jaar studie beëindigde u in 1988 uw opleiding aan de “Universiteit van de Speciale Veiligheid”. Van 1988 tot 1996 werkte u voor de veiligheidsdienst Mukhabarat. U behaalde in de Mukhabarat de graad van Naqeeb. In 1996 was u dit werk beu en kon u de geheime dienst verlaten en voor de douane (Ministerie van Financiën) gaan werken. Dit deed u tot 2003, afwisselend op het hoofdkantoor in Bagdad en aan de grensposten. Na de val van het Saddam-regime werkte u enkele maanden niet, alvorens midden 2003 terug aan de slag te gaan op het hoofdkantoor op de douane. Van eind 2004 tot begin 2005 werkte u aan de Iraanse grens, nadien terug in Bagdad en vanaf mei 2006 werkte u op Baghdad International Airport. Hier werkte u afwisselend bij de controle van de cargo en in de hall. Eind juni 2006 werd u thuis opgezocht door drie terroristen. Ze zegden u dat u een vroegere Mukhabarat-agent was en dat u nu voor de Amerikanen werkt. U werd met de dood bedreigd indien u niet met hen zou samenwerken. U vroeg bedenktijd maar een tiental dagen later kwamen ze terug en legden ze u uit welke informatie ze van u verwachtten. U vertelde hen dat u hiervoor enkele weken tijd

nodig zou hebben. Een week later werd u op de autoweg tegengehouden door gewapende mannen: ze dreigden ermee dat u gedood zou worden als u niet met hen samenwerkte. U reed naar het huis van uw broer en verwittigde uw vrouw (H. A. H.) (O.V. X). U dook onder bij uw broer en uw vrouw bleef nog enkele dagen thuis wonen.

Naast deze problemen met de terroristen had u ook problemen op de luchthaven, waar een veiligheidsofficier u al sinds mei 2006 lastigviel omwille van uw Mukhabarat-verleden. U moest steeds persoonlijke formulieren invullen, hetgeen u na verloop van tijd niet meer zinde. Na het incident op de autoweg ging u nog eenmaal naar uw werk en kwam het tot een woordenwisseling met de veiligheidsofficier, waarop deze u bedreigde. Op 02.08.2006 deed de politie een huiszoeking bij u. U vermoedt dat dit het gevolg was van uw conflict met de veiligheidsofficier. Uiteindelijk besloot u met uw echtgenote het land te verlaten. U verklaarde zich vluchteling in België op 22.08.2006. Na hun vertrek werd uw nicht (A. M. K. A.) (O.V. X) een tweetal dagen ontvoerd en verkracht door mensen die op zoek waren naar u. Zij verklaarde zich in België vluchteling op 08.11.2006.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: badge van ministerie van financiën voor Baghdad International Airport, badge van ministerie van financiën (02/01/2005), brief waarin u gedurende twee maanden passage wordt verleend langs checkpoint aan luchthaven, nationaliteitsbewijzen en identiteitskaarten van u en uw echtgenote, legerboekje, huwelijksakte, document van Iraqi Intelligence Service, badge douanebureau, brieven i.v.m. uw werk bij de douane en op de luchthaven”.

1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)Vooreerst dienen er ernstige twijfels te worden geformuleerd betreffende uw concrete vluchtaanleiding. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw belagers bij hun eerste bezoek uw telefoonnummer noteerden en ze u tien dagen later belden met de boodschap dat ze u later op de dag thuis zouden komen bezoeken. Een aantal uur later zouden ze inderdaad opnieuw gekomen zijn en zouden ze u meer precies gezegd hebben wat ze van u verwachtten. Op het CGVS luidt het echter dat u bij het eerste bezoek uw telefoonnummer nog niet gaf en ze bijgevolg hun tweede bezoek niet aankondigden. Het was pas na het tweede bezoek van de onbekenden dat u hen uw telefoonnummer gaf, zo vertelt u. Ze zouden u vervolgens nog geregeld hebben opgebeld, maar in totaal zou u slechts één maal de hoorn hebben afgenomen en hen te woord hebben gestaan (CGVS 29.01.2007, p.13-14). Op de DVZ sprak u echter van verschillende telefoongesprekken die u voerde met de terroristen: één maal toen ze hun tweede bezoek aankondigden en nadien nog enkele keren ter gelegenheid waarvan u hen vertelde dat u nog steeds geen informatie had voor hen. Evenzo spreekt u zich tegen betreffende het incident waarbij u op de autoweg door deze terroristen met een vuurwapen zou zijn bedreigd. Bij de DVZ verklaarde u dat u één van deze belagers herkende en u de andere drie niet kende, terwijl u op het CGVS stelt dat u twee personen herkende (CGVS, 29.01.2007, p.15-16). Na dit incident zou u zijn ondergedoken bij uw broer. In totaal zou u na dit incident nog één maal naar uw werk in de luchthaven zijn gegaan: u zou de veiligheidsofficier hebben gezegd dat u weigerde de formulieren nog in te vullen waarop hij u zou hebben bedreigd en u zou zijn vertrokken (CGVS 29.01.2007, p.15-17-18). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaart u daarentegen dat u in enkele dagen dat u ondergedoken was bij uw broer uw gewone werkritme aanhield: u ging om de andere dag nog werken, hetgeen er op neerkwam dat u nog twee of drie keer ging werken (CGVS 28.03.2007, p.10). Redelijkerwijs zou kunnen verwacht worden dat u, indien u deze feiten echt meemaakte, zich zou kunnen herinneren hoe vaak u tijdens de onderduikperiode de beroepsmatige verplaatsing van bij uw broer naar de luchthaven zou hebben gemaakt.

Vervolgens moeten enkele kanttekeningen worden geplaatst bij uw activiteiten voor de Irakese geheime dienst Mukhabarat. Zo verklaarde u ten aanzien van de DVZ dat u een ex-veiligheidsagent bent van de Baathpartij. Op het Commissariaat-generaal daarentegen zegt u dat u na uw opleiding in de Universiteit van de Speciale Veiligheid enkel bureauwerk deed bij de Mukhabarat: u hield zich bezig met administratieve aangelegenheden van de bedienden zoals graadverhogingen en aanwervingen (CGVS 29.01.2007 p.2 en CGVS 28.03.2007 p.15). Dit is vrij eigenaardig. Ook het feit dat tijdens de gehoren op het CGVS werd vastgesteld dat uw echtgenote in het geheel niets weet van uw bezigheden voor de Mukhabarat is in deze niet onbelangrijk. Indien u werkelijk al die jaren enkel een bureaujob in de administratie vervulde, zou men toch kunnen verwachten dat u uw echtgenote hierover zou inlichten, eventueel minstens in vage termen. Dit temeer het Baathregime reeds enkele jaren achter de rug is en het maar zeer de vraag is waarom u haar heden hierover niets zou kunnen vertellen. Temeer dit ook

rechtstreeks in verband staat met de redenen van uw vlucht uit Irak. Alleszins blijkt uit het gehoor op het CGVS van 29.01.2007 dat uw echtgenote niet uitsluit dat u een geheim agent of spion was (p.7).

Bovenvermelde opmerkingen laten niet toe u de status van vluchteling toe te kennen.

Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Centraal-Irak een reëel risico van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Hoewel aan uw afkomst uit Centraal-Irak niet wordt getwijfeld, volstaat deze vaststelling niet om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen. Zoals boven vastgesteld blijkt immers dat er ernstige twijfels rijzen aangaande uw voorgehouden profiel. Deze ongeloofwaardigheid is van die aard dat het onmogelijk is om een correct beeld te vormen van uw activiteiten in het verleden, van uw positie of situatie in Irak, van het eventueel van toepassing zijn van de uitsluitingsclausule, van de mogelijkheid voor u tot het bekomen van bescherming in uw land van herkomst of om te besluiten dat u als burger kan worden beschouwd.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet deze appreciatie te wijzigen. Het betreffen een badge van ministerie van financiën voor Baghdad International Airport, een badge van het ministerie van financiën, dd. 02/01/2005, een brief waarin u gedurende twee maanden passage wordt verleend langs checkpoint aan luchthaven, uw nationaliteitsbewijs, uw legerboekje, uw huwelijksakte, uw identiteitskaart, een document van Iraqi Intelligence Service, badge van douane.”

2 Verzoeker voert aan dat, zelfs al zouden er details verschillen in de verklaringen, er niet kan getwijfeld worden aan de verklaringen die hij te goeder trouw aflegde. Tevens argumenteert hij dat het feit dat zijn echtgenote quasi niets afwist van zijn beroepsactiviteiten niet bewijst dat hij te kwader trouw zou zijn. Geheimhouding van deze informatie was en is volgens verzoeker noodzakelijk.

Verzoeker verklaart dat hij niet meer documenten kon voorleggen om zijn verklaringen te staven dan de reeds neergelegde documenten.

3 Verweerder werpt de onontvankelijkheid van het verzoekschrift op omdat het verzoekschrift geen uiteenzetting bevat van voldoende duidelijke middelen.

4 De exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht opwerpt wanneer hij stelt dat *“Deze twijfel (omtrent de geloofwaardigheid) is echter niet gegrond, noch voldoende gemotiveerd (...)”*.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., X, nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. 136.692, 26 oktober 2004). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad stelt vast dat verzoeker de aangehaalde tegenstrijdige verklaringen omtrent zijn concrete vluchtaanleiding niet weerlegt, behoudens de bewering dat deze verklaringen te goeder trouw werden afgelegd. Het betreffen essentiële feiten die de directe en concrete aanleiding vormden voor het vertrek uit zijn land van herkomst, zodat aangenomen kan worden dat deze in het geheugen gegrift zijn. Dit klemmt des te meer daar uit het administratief dossier blijkt dat de door verzoeker aangehaalde feiten zich situeren in mei-juni 2006, dat hij asiel aanvraagde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) op 22 augustus 2006 en er gehoord werd op 11 september 2006 (administratief dossier, stuk 26) en dat hij vervolgens

gehoord werd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (verder: CGVS) op 29 januari 2007 en 28 maart 2007.

De voormelde motivering inzake verzoekers ongeloofwaardigheid omtrent zijn concrete vluchtaanleiding is terecht en wordt door de Raad overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

1 Verzoeker vraagt de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing een tegenstrijdigheid bevat. Hij argumenteert dat het CGVS enerzijds verklaart dat er op dit ogenblik in Centraal-Irak een reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, §2, c, van de wet van 15 december 1980, terwijl men anderzijds stelt dat deze vaststelling niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, gezien de twijfels met betrekking tot het voorgehouden profiel. Verzoeker wenst te benadrukken dat er niet getwijfeld wordt over zijn afkomst van Centraal-Irak.

Hij stelt dat de twijfel met betrekking tot zijn geloofwaardigheid ongegrond en onvoldoende gemotiveerd is, vooral omdat zijn echtgenote wel de subsidiaire beschermingsstatus kreeg toegewezen en haar verklaringen aldus wel geloofwaardig worden geacht.

2 Aan verzoeker werd de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd, hoewel verweerder erkent dat er in Centraal-Irak een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c, van de voormelde wet van 15 december 1980 bestaat, omdat er ernstige twijfels rijzen aangaande zijn voorgehouden profiel. Uit de lezing van de bestreden motivering blijkt dat verweerder voornamelijk kanttekeningen plaatst bij verzoekers activiteiten voor de Mukhabarat. Verweerder betreft verzoekers verklaringen omtrent zijn tewerkstelling bij de douane en Bagdad International Airport niet in de motivering.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaart dat hij tewerk gesteld was bij de Mukhabarat tot 1996. In 1996 verliet hij de geheime dienst om te werken voor de douane (Ministerie van Financiën), hetgeen hij deed tot de val van het regime van Saddam Hoessein in 2003. Na enige maanden zou hij in 2003 weer in dienst getreden zijn op het hoofdkantoor van de douane, vanaf eind 2004 tot begin 2005 zou hij gewerkt hebben aan de Iraanse grens, nadien terug in Bagdad en vanaf mei 2006 werkte hij op Bagdad International Airport.

De Raad stelt vast verzoekers verklaringen omtrent de organisatie van de directoraten van de Mukhabarat en de bevoegdheden van het directoraat waar hij werkzaam was (administratief dossier, stuk 5, p. 14-15) overeenstemmen met publieke informatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, Nederland, Ambtsberichten, *Iraakse inlichtingen- en veiligheidsdiensten*, december 2003,

http://www.minbuza.nl/binaries/minbuza_doc/pdf/a/aab_irak_1f_dec_2003.pdf). De verklaringen van verzoeker inzake Bagdad International Airport (administratief dossier, stuk 5, p. 16-17) vinden eveneens steun in publieke informatie (http://en.wikipedia.org/wiki/Baghdad_International_Airport).

Verzoeker brengt tevens verscheidene documenten bij om zijn tewerkstelling, sinds 1996, bij de douane en op Bagdad International Airport aan te tonen (een badge van het ministerie van financiën voor Bagdad International Airport, een badge van het ministerie van financiën van 2 januari 2005, een brief waarmee hem gedurende twee maanden passage werd verleend langs checkpoints aan de luchthaven en een badge van de douane). Verweerder verklaart ter zitting dat de authenticiteit van deze bijgebrachte stukken niet wordt betwist. Uit het voormelde blijkt dat verzoekers profiel omschreven kan worden als een voormalige medewerker van de Mukhabarat (tot 1996), waarna hij werkzaam was bij de douanediens en sinds 2006 op de luchthaven van Bagdad.

Verzoekers nationaliteit, identiteit en afkomst uit Bagdad, Centraal-Irak, wordt door verweerder niet betwist. Wie als burger kan worden beschouwd wordt niet vermeld in de voormelde wet van 15 december 1980 en ook niet in de parlementaire voorbereiding van de wet (*Parl. St. Kamer*, 2005-06, 2478/001). Naar analogie met artikel 50 van het eerste aanvullend Protocol van 8 juni 1977 bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949, betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I), dient aldus te worden aangenomen dat bij twijfel of iemand burger is, hij als burger wordt beschouwd.

Artikel 48/4, §1, van de voormelde wet van 15 december 1980 bepaalt dat de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9 ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. Te dezen kan worden aangenomen dat verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c, van de voormelde wet van 15 december 1980, overeenkomstig hetwelk de ernstige schade bestaat uit de *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Voor de inhoud van het begrip *“intern gewapend conflict”*, dat in de wet noch de parlementaire voorbereiding wordt gedefinieerd, kan worden gesteund op artikel 1 van het aanvullend Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 inzake de bescherming van de slachtoffers van niet-internationale gewapende conflicten, dat interne conflicten definieert als *“alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen”* (R.v.St., X, nr. 165.476, 1 december 2006).

Uit publieke bronnen blijkt dat niet-statelijke groeperingen en staatsactoren in Irak de mensenrechten en het internationaal humanitair recht schenden.

Verschillende soennitische groeperingen worden verenigd door het verlangen de politieke orde in Irak te ondermijnen en de MNF (Multi National Forces) te verdrijven. “Al Qaeda in Irak” en “Ansar Al-Sunna” willen een burgeroorlog en de “Islamitische Staat van Irak” roept op tot oorlog tegen de sjiieten. De belangrijkste opstandige groeperingen bevinden zich in Al-Anbar, Bagdad, Ninawa, Kirkuk, Salah ad Din, Wassit en Babil (UNHCR, *UNHCR's Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-seekers*, augustus 2007, UNHCR Refworld, <http://www.unhcr.org/cgi-bin/texis/vtx/refworld/rwmain?docid=46deb05557>, 9, 37-39). Zij zijn georganiseerd in subgroepen, steeds meer georganiseerd en opereren in cellen, die grotere groepen kunnen rekruteren of oproepen (UK Home Office, *Country of Origin Information Report, Iraq*, 30 april 2007, http://www.homeoffice.gov.uk/rds/country_reports.html#countries, 74). Zij zijn in staat tot complexe en goed gecoördineerde aanvallen, zelfmoordaanslagen en massaontvoeringen (K. Katzman, *CRS Report for Congress. Iraq: Post-Saddam Governance and Security*, 13 juli 2007, <http://fpc.state.gov/>) en vallen personen aan die de ISF (Iraqi Security Forces), de MNF en de regering steunen. Zij plegen aanslagen op sjiieten, religieuze minderheden, journalisten, dokters, academici en leraren. Hun leden, die banden onderhouden met opstandige groeperingen, zijn de ISF geïnfilteerd en vormen

doodseskaders die ambtenaren vermoorden (UNHCR, o.c., 39-40). Tevens zijn er de sjitisch gedomineerde ISF en milities. Deze viseren regelmatig leden van de soennitische bevolking, soennitische Arabische vluchtelingen en voormalige leden van de Baathpartij en veiligheidsdiensten. Er zijn twee belangrijke, rivaliserende sjitische milities, de “Badr-organisatie” en het “Mehdi-leger”. De sjitische milities werken samen met en zijn geïnfiltreerd in de ISF, ontvoeren, martelen en executeren soennieten (UNHCR, o.c., 40-41). Zij oefenen vooral invloed uit in de zuidelijke provincies van Irak en delen van Bagdad. In Basra en Sadr-City gingen zij de strijd om de macht aan met de soennieten, de overheid en elkaar (UK Home Office, o.c., 78). De stijgende invloed van de gewapende groeperingen laat hen toe territorium te verwerven, vijanden aan te vallen en volgelingen te beschermen. Zo hebben milities volledige delen van Bagdad in handen, wat hen toelaat illegaal beleid te voeren, controlepunten te bemannen en een buitengerechtelijk rechtssysteem te installeren. De groeperingen en milities hebben een verantwoordelijk gezag, hangen een uitgesproken ideologie aan en zijn in staat actief aanslagen en aanvallen te organiseren en uit te voeren op zowel militaire als burgerlijke doelen (UK Home Office, o.c., 72, 223-235; K. Katzman, o.c.). Uit dit alles blijkt dat zij, indien zij dat wensen, in staat zijn de bepalingen van het Protocol toe te passen.

Centraal- en Zuid-Irak verkeren momenteel in een situatie van aanhoudend en extreem geweld en ernstige mensenrechtenschendingen en er heerst een gebrek aan gezag en orde (UNHCR, o.c., 9). De opstandelingen, MNF en ISF voeren doelbewust aanvallen uit op burgers (UK home office, o.c., 33-34). De Iraakse overheid, meerbepaald de nationale veiligheidstroepen (de ISF en IAF: Iraqi Armed Forces), en de coalitietroepen (MNF) zijn niet in staat om bescherming te bieden aan burgers (UNHCR, o.c., 35-36). De hierboven beschreven situatie is bedreigend voor de bevolking van Centraal- en Zuid-Irak en is aldus voldoende om te kunnen besluiten tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 18 oktober 2007 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	--

dhr. R. SANEN,	toegevoegd griffier.
----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN.

W. MULS.